PAOLO BACIGALUPI

OMUL CALORIE

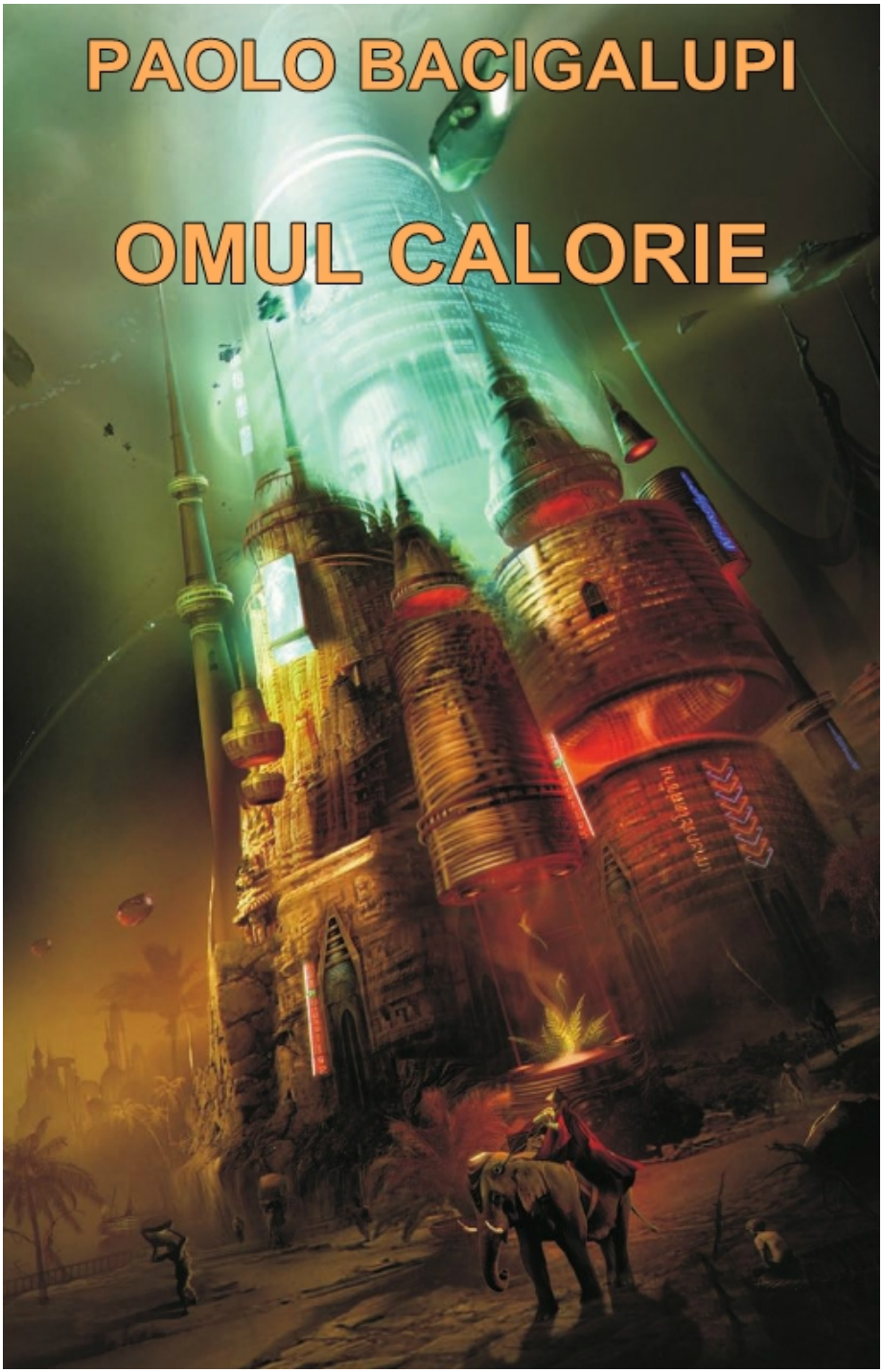

PAOLO BACIGALUPI

OMUL-CALORIE

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

Paolo Bacigalupi a debutat în 1998, în revista *The Magazine of Fantasy & Science Fiction.* El s-a îndepărtat de gen pentru câțiva ani și a revenit în noul secol cu alte texte apărute în F&SF și *Asimov's.* Povestirile lui au apărut în *Antologiile Dozois* numerele 21 și 22. Bacigalupi locuiește cu familia sa în vestul statului american Colorado, unde a lucrat pentru un ziar preocupat de probleme ecologice.

În povestirea plină de suspans care urmează, câștigătoare a Premiului Theodore Sturgeon în 2006, Bacigalupi ne poartă pe un Pământ transformat de științele biologice și de necesitățile economice aspre, într-o călătorie periculoasă care, dacă va avea succes, ar putea preschimba planeta *din nou,* într-un mod foarte diferit...

— Fără mămică, fără tătic, săracu de mine. Bănuți? Îmi dai și mie niște bănuți?

Puștiul își întoarse cartul, apoi făcu o tumbă în mijlocul străzii și praful galben se învolbură, învăluindu-i goliciunea.

Lalji se opri locului, holbându-se la copilul blond și murdar care îi aterizase la picioare. Atenția acordată păru să-l încurajeze pe micul derbedeu; așa că făcu încă o tumbă. Stând pe vine, își ridică zâmbind ochii către Lalji, prudent și nerăbdător, cu pârâiașe de sudoare și noroi scurgându-i-se de-a lungul feței.

— Bănuți? Îmi dai și mie niște bănuți?

În jurul lor, liniștea așezării toropite de căldura amiezii era aproape netulburată. Câțiva fermieri în salopete de stambă își conduceau catârii către ogoare. Clădirile din bucăți presate de Orice Vreme se sprijineau, ca niște bețivi, de cele de alături, dar erau încă solide, după cum o sugera numele materialului lor de construcție. În capătul opus al străzii înguste, începea ansamblul luxuriant de SoiaPRO și AgroCalor, o întindere unduitoare, care se derula fremătând și pierzându-se în albastrul cerului. Nu se deosebea de celelalte sate văzute de Lalji în timpul călătoriilor sale în susul fluviului, nefiind decât o altă enclavă cultivată care își plătea taxele de proprietate intelectuală și trimitea vase încărcate de calorii în aval, către New Orleans.

Băiatul se apropie tiptil, cu un zâmbet lingușitor, dând din cap ca un șarpe atras de speranța unei prăzi ușoare.

— Bani? Bani?

Lalji își vârî mâinile în buzunare, pentru cazul că puștiul cerșetor ar fi avut prieteni prin preajmă, apoi își concentră atenția asupra lui.

— Și de ce ți-aș da bani ție?

Băiatul se holbă la el, uluit. Deschise gura, apoi o închise. În cele din urmă, se întoarse la partea mai familiară a repertoriului său, la care apelase ceva mai înainte:

— Fără mămică? Fără tătic?

Dar acum era redusă la o întrebare lipsită de convingere.

Lalji se strâmbă, dezgustat, și își repezi piciorul în direcția băiatului. Puștiul se aruncă într-o parte, ferindu-se cu o disperare care îl făcu să cadă pe spate, ceea ce îi oferi lui Lalji un scurt moment de plăcere. Cel puțin băiatul era sprinten. Se răsuci pe călcâie și își reluă drumul în susul străzii. În spatele lui răsuna bocetul disperat al derbedeului.

— Fărăăă mămicăăă! Fărăăă tătiiic!

Lalji scutură din cap, iritat. O fi plâns copilul după bani, dar el nu reușea să-l înțeleagă. Nu era nicidecum un cerșetor, nu în adevăratul sens al cuvântului. Doar un oportunist – probabil creația neintenționată a străinilor ajunși în sat, care erau mână spartă când dădeau cu ochii de un mic cerșetor blond. Specialiștii de la AgriGen și de la MidwestAgro și oamenii, de pe teren, pricepuți la toate erau încântați să facă paradă de milostenie în inima imperiului lor.

Printr-un spațiu gol dintre cocioabele șui, Lalji zări din nou valurile mănoase de SoiaPRO și AgroCalor. Întinderea unduitoare de calorii îi dădea furnicături, stârnindu-i fantezii în care încărca o barjă, o strecura printre ecluzele din St Louis sau New Orleans și apoi în gurile unor megadenți nerăbdători. Era o imposibilitate, dar priveliștea acelor ogoare de smarald te asigura, într-o măsură mai mult decât satisfăcătoare, că nici un copil nu putea cerși cu adevărat pe asemenea meleaguri. Nu în mijlocul lanurilor de SoiaPRO. Lalji scutură încă o dată din cap, cu dezgust, apoi se strecură pe aleea îngustă dintre două clădiri.

Cărarea întunecoasă era îmbâcsită de mirosul înțepător de Orice Vreme. În fața lui, două pisici de Cheshire, adăpostite în spațiul nefolosit, o tuliră care încotro, lăsându-și în urmă părul năpârlit și pierzându-se în lumina strălucitoare a zilei. Dincolo de ele, o prăvălie cinetică se sprijinea de casele părăginite de alături, adăugându-și mirosul de balegă și de sudoare animală la duhoarea de Orice Vreme. Lalji se împinse în ușa din scânduri și se strecură înăuntru.

Mănunchiurile aurii de raze de soare străpungeau, alene, întunecimea bălegarului cu miros dulceag. Două afișe făcute de mână stăteau pe un perete, ca niște cruste, rupte în parte, dar încă inteligibile. „Caloriile netimbrate înseamnă familii care

rabdă de foame. Noi verificăm chitanțele de redevență și timbrele PI", scria pe unul dintre ele. Un fermier și odrasla lui se holbau de jos în sus, cu ochii duși în fundul capului, la cuvintele mustrătoare. Sponsorul era PurCal. Celălalt poster era un fotomontaj cu arcuri spirale, șiruri înverzite de SoiaPRO scăldate în soare și copii surâzători, alături de care se puteau citi cuvintele: „Noi îi oferim lumii energie." Lalji studie afișele cu o mutră acră.

— Te-ai și întors?

Proprietarul ieși din atelierul de înfășurare, ștergându-și mâinile de pantaloni și dând din picioare ca să-și desprindă paiele și noroiul de pe ghete. Se uită la Lalji.

— Arcurile mele nu erau suficient de încărcate. Am fost nevoit să le dau porții suplimentare catârilor, ca să strâng toți joulii de care ai nevoie.

Lalji ridică din umeri; se așteptase la o tocmeală în ultima clipă, atât de asemănătoare cu cele la care apela Shriram, încât nu izbuti să pară ofensat.

— Da? Cât face?

Celălalt îl privi cu coada ochiului, apoi își lăsă capul în jos, într-o postură defensivă.

— Ci... cinci sute.

Vocea îi zăbovi asupra sumei, ca și cum ar fi vrut să pună o stavilă în calea lăcomiei surprinzătoare care se grăbea să-i desprindă cuvintele din gâtlej.

Lalji se încruntă, trăgându-se de mustață. Era un preț de speculă. Caloriile nici măcar nu fuseseră aduse de altundeva. Satul mustea de energie. Și, în ciuda nevinovăției pe care o afișa negustorul, nu era sigur că toate caloriile care îi alimentau prăvălia erau dobândite pe căi la fel de cinstite. Nu acolo, alături de ispititoarele lanuri verzi care unduiau la câțiva metri de magazin. Shriram spunea adesea că a folosi calorii timbrate era totuna cu a băga bani într-un compost plin de metan.

Lalji se trase din nou de mustață, întrebându-se cât putea să-i plătească pentru jouli fără să atragă prea mult atenția asupra sa. Probabil că omul cinetic devenise atât de lacom fiindcă prin tot satul mișunau bogătanii. Magnați ai caloriilor, fără nici o

îndoială. Totul se potrivea. Se aflau aproape de centru. Poate că până și satul ăla se angajase să cultive bijuteriile coroanei monopolului energiei deținut de AgriGen. Totuși, nu toată lumea care trecea pe acolo era chiar atât de bogată.

— Două sute.

Omul cinetic își etală dinții strâmbi și galbeni într-un zâmbet de ușurare, cu sentimentul de vinovăție aparent diminuat de tocmeala lui Lalji.

— Patru.

— Două. Pot să acostez pe fluviu și să-mi las propriile mașini de înfășurat să facă același lucru.

— Ar dura săptămâni întregi, pufni celălalt.

Lalji ridică din umeri.

— Am timp. Descarcă joulii înapoi, în arcurile tale. O să-mi fac treaba singur.

— Am de hrănit o familie. Trei?

— Locuiești alături de mai multe calorii decât o parte dintre bogătanii din St Louis. Două.

Omul clătină din cap, posomorât, dar îl conduse pe Lalji în atelierul de înfășurare. Aburul înălțat din bălegar se îndesi. Tamburii mari de stocare cinetică, de două ori mai înalți decât un om, stăteau într-un colț întunecat, iar noroiul și bălegarul săreau în jurul arcurilor spirale de precizie și de mare capacitate. Razele soarelui se strecurau prin golurile rămase în acoperiș, în locurile de unde sărise șindrila. În aer pluteau alene fărâme, infime de bălegar.

O jumătate de duzină de catâri hiperdezvoltați erau ghemuiți în roțile lor de moară, cu cuștile toracice dilatându-se încet, cu coastele brăzdate de dârele de sare rămase din sudoarea care îi năpădea în timp ce înfășurau arcurile bărcii lui Lalji. Mirosul său, apărut pe neașteptate, enervă animalele care îl adulmecară cu nările fremătând și își strânseră sub ele picioarele scurte și groase. În timp ce se ridicau, mușchii ca niște lespezi li se ondulară sub pielea prin care li se conturau oasele. Îi aruncară priviri ranchiunoase, aproape inteligente. Unul dintre ei își arătă dinții rebeli și galbeni, care se potriveau cu ai proprietarului său.

Lalji se strâmbă, dezgustat.

— Dă-le să mănânce.

— Am făcut-o deja.

— Li se văd ciolanele. Dacă vrei banii mei, mai dă-le o dată.

Omul se încruntă.

— Nu trebuie să se îngrașe, trebuie să înfășoare blestematele tale de arcuri.

Dar le puse câte două mâini de SoiaPRO în găleţile cu mâncare.

Catârii își îndesară capetele înăuntru, salivând și fornăind de poftă. Cuprins de zel, unul dintre ei se apucă să-și antreneze roata, trimițând energie în arcurile de stocare descărcate ale atelierului, înainte de a părea să înțeleagă că nu i se cerea să muncească și că putea să mănânce fără să fie hărțuit.

— N-au fost concepuți ca să se-ngrașe, murmură omul cinetic.

Lalji schiță un zâmbet în timp ce-și număra câteva dintre bancnotele albastre făcute sul și îi întinse banii. Omul cinetic îi deconectă arcurile de la roțile de spiralat și le stivui alături de catârii cu boturi pline de bale. Lalji ridică un arc, icnind din cauza efortului. Avea aceeași greutate ca atunci când îl adusese la atelierul de înfășurare, dar acum părea, ce-i drept, să vibreze, încărcat cu munca depusă de catâri.

— Ai nevoie de ajutor?

Omul nu schițase nici o mișcare. Își aruncă ochii către găleţile cu mâncare ale animalelor, continuând să-și calculeze șansele de a le întrerupe masa.

Lalji nu se grăbi să răspundă, uitându-se la catârii care scormoneau, căutând să asimileze până și ultima calorie.

— Nu. Ridică din nou arcul, de data asta apucându-l mai bine. Omul meu o să vină după celelalte.

După ce se întoarse cu spatele, îndreptându-se spre ușă, îl auzi pe celălalt trăgând găleţile din fața catârilor și îi ajunse la urechi fornăitul lor, în timp ce se luptau pentru hrană. Și regretă încă o dată că fusese de acord cu o asemenea călătorie.

Shriram venise cu ideea. Stăteau sub copertina terasei lui Lalji din New Orleans, scuipând suc de betel în rigolele aleii,

privind rafalele de ploaie și jucând șah. În capătul opus al drumeagului îngust, ricșele-bicicletă și bicicletele simple alunecau prin cenușiul amiezii, zvâcniri de verde, de roșu și de albastru ce treceau prin gura aleii, drapate în ponchouri lucioase, impermeabile, din polimeri de porumb.

Jocul de șah era, de ani de zile, o tradiție, un ritual îndeplinit de fiecare dată când Lalji era în oraș și Shriram putea să lase deoparte munca din mica lui companie cinetică, unde reînfășura arcuri de casă și de barcă. Îi lega o prietenie sinceră care se dovedea, în același timp, fructuoasă, de fiecare dată când Lalji avea calorii neștampilate, care trebuiau să dispară în gura unui megadent flămând.

Nici unul dintre ei nu știa cu adevărat să joace șah, așa că partidele lor se transformau, adesea, într-o serie de schimburi derulate într-o succesiune năucitoare; o cascadă nimicitoare, care transforma tabla cu piese inițial frumos înșiruite într-un câmp de luptă devastat cu furie, iar cei doi adversari strângeau din ochi, deopotrivă de surprinși, încercând să aprecieze dacă meritase să se înfrunte pentru a o pustii într-un asemenea hal. După una dintre aceste epurări în stilul dinte pentru dinte, Shriram îl întrebase pe Lalji dacă ar fi putut să meargă în susul râului. Dincolo de granița statelor din sud.

Lalji clătinase din cap și scuipase sucul sângeriu de betel în rigola plină-ochi de apă.

— Nu. N-ai nici un profit dacă mergi atât de mult în aval. E nevoie de prea mulți jouli ca să ajungi acolo. Prefer să las caloriile să plutească înspre mine.

Descoperi, cu surprindere, că încă mai avea regina. O folosi ca să ia un pion.

— Și dacă ți s-ar rambursa costul energiei?

Lalji râse, așteptând ca Shriram să-și facă mutarea.

— Cine s-o ramburseze? AgriGen? Tipii de la PI? Numai vasele lor ajung atât de departe, în susul și în josul fluviului.

Se încruntă, dându-și seama că regina îi era acum amenințată de singurul nebun cu care rămăsese celălalt.

Shriram păstră tăcerea. Nu se atinse de piese. Lalji își ridică ochii de la tablă și fu uimit de expresia lui serioasă.

— Eu ți-aș plăti, îl auzi spunând. Eu și alții. E vorba de un bărbat, pe care unii dintre noi am vrea să-l vedem venind în sud. Un bărbat extrem de aparte.

— Atunci de ce nu-l aduceți încoace pe un vas cu zbaturi? E scump să mergi în susul fluviului. Câți megajouli face? Ar trebui să schimb arcurile bărcii și, pe urmă, ce m-ar întreba patrulele PI? „Unde mergi, indianule străin, cu bărcuța ta și cu atât de multe arcuri? Te duci departe? Și cu ce scop?" Lalji clătină din cap. Lăsați-l să ia un feribot, sau să vină cu o barjă. Nu e mai ieftin? Arătă cu mâna către tabla de șah. E mutarea ta. Ar trebui să-mi iei regina.

Shriram își legănă capul în stânga și-n dreapta, cu un aer meditativ.

— Da, mai ieftin este...

— Dar?

Shriram ridică din umeri.

— O ambarcațiune rapidă, lipsită de importanță, ar atrage mai puțin atenția.

— Ce e cu omul ăsta?

Shriram aruncă priviri furișe în jur, părând să aibă, dintr-odată, ceva de ascuns. Dincolo de ferestrele închise și pline de stropi de apă ale vecinilor, lămpile aprinse, cu metan, păreau niște silfide albastre. Ploaia se scurgea în șiroaie de pe acoperișurile lor, răpăind pe aleea udă, pustie. De undeva, din umezeala din jur, se auzea o pisică de cheshire în călduri, dar urletul îi era acoperit de ropotul apei.

— Creo e înăuntru?

Surprins, Lalji ridică din sprâncene.

— A plecat la sala lui de gimnastică. De ce? Are vreo importanță?

Shriram dădu din umeri și zâmbi, stingherit.

— E bine ca unele lucruri să rămână numai între vechii prieteni. Oameni între care există legături puternice.

— Creo e cu mine de ani de zile.

Shriram mormăi ceva ca s-o scalde, se uită din nou în jur, se aplecă în față și își coborî vocea, silindu-l și pe Lalji să se aplece către el.

— E un tip pe care trusturile caloriilor și-ar dori foarte mult să-l găsească. Se bătu cu degetul în țeasta cheală. Un om foarte inteligent. Vrem să-l ajutăm.

Lalji își ținu respirația.

— Un generuptor?

Shriram își feri ochii.

— Într-un anumit fel. Un om-calorie.

Lalji se strâmbă, dezgustat.

— Un motiv în plus ca să nu mă amestec. Nu fac trafic cu ucigași din ăștia.

— Nu, nu. Sigur că nu. Totuși... ai adus cândva firma aia enormă, nu-i așa? Câteva mâini unse, atât de fin, după care ai intrat cu barca în oraș și Lakshmi[1] ți-a zâmbit dintr-odată, ție, un traficant de calorii, iar acum treci, în schimb, drept negustor de antichități. O acoperire excelentă.

Lalji ridică din umeri.

— Am avut noroc. Cunoșteam pe cineva care m-a ajutat să-l trec prin ecluze.

— Și ce-i cu asta? Mai fă-o o dată.

— Dacă e căutat de trusturile caloriilor, ar putea fi periculos.

— Dar nu imposibil. Ar fi simplu la ecluze. Mult mai simplu decât să aduci cereale fără licență. Sau ceva atât de mare ca o firmă. E vorba de un om. Mirosul lui n-ar stârni interesul nici unui câine adulmecător. Pune-l într-un butoi. Ar fi simplu. Și ți-aș plăti. Toți joulii tăi și ceva pe deasupra.

Lalji supse din betel, din drog, și scuipă roșu, încă un scuipat roșu, cu gândul dus.

— Și ce crede un om cinetic de mâna a doua, ca tine, că ar face acest om-calorie? Generuptorii lucrează pentru rechini, iar tu ești plevușcă.

Shriram rânji cu un aer patetic și ridică din umeri, luându-se singur în râs.

— Nu crezi că Ganesha Kinetic ar putea ajunge, într-o bună zi, o companie importantă? Poate o a doua AgriGen?

După care râseră amândoi de absurditatea ideii și Shriram abandonă subiectul.

Un PI-ist care patrula însoțit de un câine se postă în fața lui Lalji când acesta se întorcea la barcă, luptându-se cu arcul spiral. Părul bestiei se zbârlise la apropierea lui Lalji și se smucea în lesă, cu nasul bont fremătând, încercând să ajungă la el. PI-istul făcu un efort și izbuti să-l tragă înapoi.

— Trebuie să te adulmec.

Casca îi zăcea pe iarbă, aruncată dinainte, dar continua să transpire, înfășat în căldura uniformei gri, anticuțit, și sub apăsarea grea a chingilor puștii cu arcuri și a bandulierei.

Lalji rămase nemișcat. Câinele mârâi, gros, din gâtlej, și se apropie de el pas cu pas. Îi adulmecă hainele, dezgolindu-și colții flămânzi, îl mai adulmecă o dată, apoi coama de pe spatele lui căpătă irizări albastre, se relaxă și începu să dea din coada butucănoasă. Se așeză. Limba roz îi ieși printre dinți rânjiți. Lalji îi întoarse zâmbetul, cu acreală, bucurându-se că nu făcea contrabandă cu calorii și că nu trebuia să interpreteze pantomima supunerii în timp ce PI-istul cerea timbrele, străduindu-se apoi să verifice dacă pentru transportul de grâne se plătise redevența de licență.

După schimbarea culorii câinelui, omul se relaxase întru câtva, dar continua să studieze cu atenție chipul lui Lalji, străduindu-se să-l recunoască, să-l identifice cu vreuna dintre fotografiile pe care le memorase. Fiind obișnuit să fie examinat cu minuțiozitate, Lalji așteptă cu răbdare. Mulți încercau să fure din profiturile cinstite ale AgriGen și ale baronilor săi, dar, din câte știa Lalji, el le era necunoscut protectorilor proprietății intelectuale. Se ocupa de vechituri din secolul trecut, era negustor de antichități, nu unul dintre hoții de calorii care te priveau din dosarele cu fotografii ale corporației.

Într-un târziu, PI-stul îi făcu semn să treacă. Lalji dădu politicos din cap și o luă în josul scărilor care coborau către țărmul jos al fluviului, unde își legase barca. În larg, barjele greoaie, pline cu grâne, se legănau trecând prin dreptul ei, lăsate mult în apă sub greutatea poverii.

Cu toate că traficul de pe fluviu era intens, nu se compara cu cel din vremea recoltării. Atunci întregul Mississippi se umplea de calorii ce se scurgeau către vale, extrase din sute de orășele ca

acela. Barjele erau o masă de cheaguri pe artera fluvială, începând de sus, din Missouri, din Illinois, din Ohio și din mii de alte mici localități tributare. O parte dintre acele calorii nu ajungeau mai departe de St Louis, unde erau mestecate de megadenți și preschimbate în jouli, dar celelalte, marea majoritate, continuau să plutească pe undele fluviului, către New Orleans, unde marile trusturi își încărcau cu prețioasele grâne cliperele și dirijabilele. Și străbăteau pământul pe aripile alizeelor și pe mare, ajungând la timp pentru însămânțările din sezonul următor, pentru ca lumea să poată continua să mănânce.

Lalji se uită la barjele care înaintau agale, legănându-se, umflate, sub povara bogăției lor, apoi își ridică arcul spiral și sări la bordul bărcii-ac.

Creo era întins pe punte, așa cum îl lăsase, cu trupul musculos uns cu uleiuri și strălucind în soare, un Arjuna[2] blond, în așteptarea începerii bătăliei aducătoare de glorie. Șuvițele de păr împletite îi erau răsfirate în jurul capului, ca un halo, cu micile bucăți de oase înfipte în ele zăcând pe puntea încinsă, ca pietrele unui oracol. Nu deschise ochii când Lalji sări la bord. Acesta veni și se așeză în dreptul soarelui, tăindu-i drumul către pielea lui bronzată. Tânărul își săltă încet pleoapele de pe ochii albaștri.

— Scoală-te.

Lalji lăsă arcul pe abdomenul generos al lui Creo.

Acesta slobozi un „huf” și își încolăci brațele în jurul arcului. Se ridică cu ușurință în capul oaselor și îl așeză alături.

— Celelalte au fost înfășurate?

Lalji dădu din cap. Creo luă arcul și coborî pe scările înguste ale ambarcațiunii, până în camera mașinilor. Acolo îl fixă în mecanismul sistemului de alimentare al bărcii.

— Arcurile tale sunt, toate, niște rahaturi, spuse el, la întoarcere. Nu știu de ce n-ai adus unele mai mari. Trebuie să le reînfășurăm, cât de des, după fiecare douăzeci de ore? Ai fi putut face tot drumul până aici numai cu două din alea mari.

Lalji se încruntă și arătă, cu o zvâcnire a capului, către paznicul care continua să stea pe cheiul apei, uitându-se în jos,

către ei. Își coborî vocea.

— Și ce-ar fi spus autoritățile din MidWest despre călătoria noastră în susul fluviului? Cu toți oamenii lor de la PI în barca noastră? Abordându-ne și întrebându-se pe urmă ce facem cu niște arcuri atât de mari. De unde am făcut rost de atât de mulți jouli? Clătină din cap. Nu, nicidecum. Așa e mai bine. Barcă mică, distanță mică, așa că, cine să-și facă griji din pricina lui Lalji și a ajutorului lui blond și idiot? Nimeni. Nu, e mai bine așa.

— Ai fost întotdeauna un găinar.

Lalji îi aruncă o privire.

— Ai noroc că nu suntem cu patruzeci de ani în urmă. Atunci ai fi vâslit în susul fluviului, în loc să stai pe fundul ăla puturos și să lași arcurile astea spirale fantastice să-ți facă treaba. Te-am fi văzut punându-ți mușchii la muncă.

— Dacă aș fi fost norocos, m-aș fi născut în timpul Expansiunii și am mai fi folosit încă benzina.

Lalji era pe punctul de a riposta, dar o ambarcațiune a PI-ului despică apa pe lângă ei, lăsând în urmă un făgaș adânc. Creo se întinse către arsenalul lor secret de puști cu arc. Lalji se repezi după el și trânti ușa ascunzătorii.

— Nu sunt pe urmele noastre!

Creo se holbă la el, neînțelegându-l în prima clipă, apoi se relaxă. Se îndepărtă de arsenalul ascuns. Barca PI-ul își continuă drumul, cu jumătate din capacitatea sa rezervată pentru arcurile spirale masive, de precizie, pentru joulii depozitați care izvorau din moleculele deblocate ale acestora. Siajul său unduitor legănă barca. Lalji se prinse de balustradă în timp ce ambarcațiunea PI-ului se micșora până la dimensiunile unui grăunte, dispărând dincolo de șirul de barje.

Creo se încruntă în urma ei.

— Puteam să le vin de hac.

Lalji respiră adânc.

— Puteai aranja să fim uciși.

Își ridică ochii către chei, ca să vadă dacă PI-stul le remarcase panica. Nici măcar nu se mai zărea. Îi mulțumi lui Ganesha[3] în tăcere.

— Nu-mi place să-i știu pe toți în jurul meu, se plânse Creo. Sunt ca furnicile. Paisprezece la ultima ecluză. Și ăla, sus, pe deal. Iar acum bărcile astea.

— Suntem în inima patriei caloriilor. Era de așteptat.

— O să scoți o grămadă de bani din călătoria asta?

— De ce te interesează?

— Fiindcă n-ai mai riscat niciodată în halul ăsta.

Creo își roti brațul, arătând către sat, către câmpurile cultivate, către întinderea mâloasa a fluviului ce gâlgâia pe lângă ei și către barjele masive care o îmbâcseau.

— Nimeni nu ajunge atât de departe în susul fluviului.

— O să scot destui bani ca să te plătesc. Asta trebuie să fie singura ta grijă. Acum du-te după celelalte arcuri. Când gândești prea mult, creierul începe să debiteze absurdități.

Creo clătină din cap, a îndoială, dar sări pe doc și urcă scările către prăvălia cinetică. Lalji se întoarse cu fața către fluviu. Trase aerul adânc în piept.

Scăpaseră de barca PI ca prin urechile acului. Creo era prea nerăbdător să treacă la luptă. Numai printr-un noroc nu o sfârșiseră ca niște zdrențe de carne lăsate în urmă de puștile cu arc ale PI-iștilor. Scutură din cap, istovit, întrebându-se dacă avusese vreodată atâta încredere nechibzuită în sine cum avea Creo. Nu credea să fi fost așa. Nici măcar când nu era decât un puștan. Poate că Shriram avea dreptate. Deși demn de încredere, Creo era, totuși, periculos.

Un șir de barje încărcate cu Grâu Total Nutritiv alunecă pe lângă el. Snopii cu fețe joviale de pe emblema lui surâdeau pe deasupra undelor noroioase, promițând „Un Mâine mai sănătos" alături de acidul folic, de vitaminele din gama B și de proteinele de porc. O altă barcă a PI-ului despică apa, mergând în susul fluviului și strecurându-se printre barje. Când ajunse în dreptul lui, echipajul îl studie cu răceală. Lui i se făcu pielea ca de găină. Oare merita? Dacă se gândea prea mult la asta, instinctul de om de afaceri – cultivat în timpul miilor de ani de practică ai castei sale – îi spunea că nu. Totuși, mai era și Gita. Cum putea să-și justifice ceea ce-i datora, în fiecare an, de Diwali[4], când punea totul în balanță? Cum putea plăti pentru ceva care atârna mai

greu decât toate profiturile, din toate încarnările sale?

GrâulNutritiv se unduia pe lângă el, ispitindu-l fără să o știe și neoferindu-i nici un răspuns.

— Voiai să știi dacă o să ai ceva de câștigat de pe urma călătoriei în susul fluviului.

Lalji și Shriram stătuseră de vorbă în atelierul de înfășurare de la Ganesha Kinetic, privind cum se transforma în jouli o tonă rătăcită de SuperAromă. Cei doi megadenți ai lui Shriram, de fapt o pereche, trudeau învârtind axele tamburilor de înfășurare, greoi și neobosiți, transformând caloriile abia consumate în energie cinetică și răsucind principalele arcuri de depozitare ale atelierului.

Priti și Bridi. Creaturile masive abia dacă mai semănau cu elefanții care furnizaseră cândva ADN-ul folosit drept șablon pentru crearea lor. Generuptorii îi perfecționaseră, obținând un echilibru fără cusur între musculatură și pofta de mâncare, cu un singur scop: să ingereze calorii și să facă munci grele fără nici un fel de protest. Mirosul lor îți tăia răsuflarea. Trunchiurile li se târau pe pământ.

Animalele îmbătrâneau, cugetă Lalji, și asta atrase după sine un alt gând: și el îmbătrânea. În fiecare dimineață își descoperea, în mustață, fire cărunte. Bineînțeles că și le smulgea, dar apăreau, întruna, tot mai multe. Și încheieturile îl dureau dimineața. Iar țeasta lui Shriram strălucea ca lemnul de tec lustruit. La un moment dat, chelise. Gras și chel. Lalji se întreba când se transformaseră în niște bărbați atât de bătrâni.

Shriram își repetă spusele și Lalji își alungă gândurile.

— Nu, nu mă interesează nimic din susul fluviului. Ăla e teritoriul trusturilor caloriilor. Am acceptat ideea că tu o să îmi împrăștii cenușa aruncându-mi-o în Mississippi și nu în sfântul Gange, dar nu sunt chiar atât de nerăbdător să-mi încep noua viață încât să doresc să-mi plutească hoitul la vale, dinspre Iowa.

Shriram își frânse cu nervozitate mâinile și se uită în jur. Își coborî vocea, cu toate că scârțâitul axelor era mai mult decât suficient ca să i-o acopere.

— Te rog, prietene, există oameni... care vor... să-l ucidă pe bărbatul ăsta.

— Și de ce ar trebui să-mi pese?

Shriram schiță câteva gesturi împăciuitoare.

— Știe cum să genereze calorii. AgriGen îl vrea, cu disperare. Așa cum îl vrea și PurCall. I-a respins, pe ei și pe toți cei de teapa lor. Mintea lui e valoroasă. Are nevoie de cineva demn de încredere care să-l aducă în josul fluviului. Cineva care să nu se numere printre prietenii PI-iștilor.

— Iar eu ar trebui să-l ajut, pur și simplu, pentru că e dușmanul AgriGen? Vreun fost asociat al clicii din Des Moines? Vreun fost om-calorie cu mâinile mânjite de sânge despre care crezi c-o să te ajute să faci bani?

Shriram clătină din cap.

— Îl faci să pară o spurcăciune.

— Vorbim despre generuptori, nu? Cât de mult crezi că se sinchisește de morală?

— E genetician. Nu generuptor. Geneticienii ne-au dăruit megadenții. Își flutură mâna înspre Priti și Bidi. Mie mi-au oferit un mijloc de trai.

Lalji se întoarse spre el.

— Acum îți găsești refugiu în chestiile astea semantice? Tu, care ai făcut foamea în Chennai când a apărut gărgărița genopocită niponă? Când solul s-a transformat în alcool? Înainte ca U-Tex, și AgroCalor, și tot restul, să iasă în față cu atâta ușurință? Tu, care așteptai pe docuri când soseau semințele, le zăreai apărând și pe urmă le vedeai dincolo de garduri și de paznici, așteptând să fie cumpărate de tipi plini de bani? Ce fel de afaceri aș putea să fac eu cu astfel de indivizi? Mai degrabă aș scuipa pe ăsta, pe omul ăsta calorie. Eu aș zice să-i lași pe diavolii de la PurCal să pună mâna pe el.

Orașul era așa cum i-l descrisese Shriram. Malurile erau împânzite de plopi și sălcii, iar deasupra lor se vedeau ruinele podului, care se mai întindea încă, în parte, peste fluviu, într-o rețea confuză de frânturi de grinzi cu zăbrele și de piloni dărâmați. Lalji și Creo se holbară la construcția mâncată de rugină, un păienjeniș de oțel, cabluri și beton care se năruia treptat, prăbușindu-se în fluviu.

— Cam cât crezi că face oțelul? întrebă Creo.

Lalji își umplu gura cu o mână de semințe PestRasis de floarea-soarelui și începu să le spargă între dinți. Scuipă cojile în apă, una câte una.

— Nu cine știe ce. E nevoie de prea multă energie ca să-l tai și ca să-l topești pe urmă. Clătină din cap și scuipă o altă coajă. E o adevărată risipă să faci așa ceva din oțel. E mai bine să folosești lemn dur, Iute-Gen, sau Orice Vreme.

— Nu și ca să acoperi distanța asta. Acum nu s-ar putea face. Poate doar dacă ești în Des Moines. Am auzit că acolo ard cărbune.

— Și au lumini electrice, pe care le țin aprinse toată noaptea, și computere cât casa. Lalji respinse ideea cu o fluturare a mâinii și se întoarse cu spatele ca să amareze barca. Cui îi trebuie acum un astfel de pod? O risipă. Te poți folosi, la fel de bine, de un feribot și de un catâr.

Sări pe uscat și începu să urce treptele dărăpănate. Creo o luă pe urmele lui.

În vârful scării abrupte îi aștepta o suburbie în ruine. Construită ca să deservească orașele de pe malul celălalt pe vremea când naveta era o practică obișnuită și petrolul ieftin, li se întindea acum în fața ochilor într-o stare avansată de ruină. Un oraș în paragină, construit din materiale vechi, care se degradau cu viteza unei ape curgătoare, abandonat cu bună știință imediat ce costurile navetei deveniseră exorbitante.

— Ce dracu' e locul ăsta? bombăni Creo.

Lalji îi răspunse cu un zâmbet cinic. Arătă cu o zvâcnire a capului către câmpurile verzi de pe partea opusă a fluviului, unde lanurile de SoiaPRO și AgroCalor unduiau către orizont.

— Însuși leagănul civilizației, da? AgriGen, MidwestAgro Grup, PurCal, toți au terenuri aici.

— Da? Asta te excită?

Lalji se întoarse cu spatele și studie un lanț de barje care se legănau sub ei, coborând în josul fluviului, cu dimensiunile de mamut reduse din cauza depărtării.

— Dacă am putea transforma toate caloriile lor în jouli cărora să nu li se poată lua urma, am fi bogați.

— Continuă să visezi.

Creo respiră adânc și se întinse. Spatele îi trosni și sunetul îl făcu să tresară.

— Îmi ies din formă când merg atât de mult cu barca ta. Ar fi trebuit să rămân la New Orleans.

Lalji înălță din sprâncene.

— Nu te bucuri că faci această călătorie turistică? Arătă cu degetul spre malul opus. Undeva, acolo, poate chiar pe acrii ăia, a creat AgriGen SoiaPRO. Și toată lumea i-a crezut niște oameni atât de minunați. Se încruntă. Iar pe urmă au venit dăunătorii și, dintr-odată, n-a mai fost nimic altceva de mâncare.

Creo se strâmbă.

— Nu mă dau în vânt după astfel de teorii ale conspirației.

— Tu nici măcar nu erai născut când s-a întâmplat asta. Lalji se răsuci pe călcâie, gata să-l călăuzească prin suburbia dărăpănată. Dar eu mi-aduc aminte. Până atunci nu s-a mai întâmplat niciodată un accident de genul ăsta.

— Monoculturi. Erau vulnerabile.

— Orezul Basmati nu era monocultură! Lalji își întinse mâna înapoi, către câmpurile verzi. SoiaPRO e monocultură. PurCal e monocultură. Generuptorii fac monoculturi.

— Cum spui tu, Lalji.

Lalji îi aruncă o privire, încercând să-și dea seama dacă tânărul avea de gând să-l mai contrazică, dar Creo studia cu atenție ruinele înșiruite de-a lungul drumului, așa că dădu uitării discuția. Începu să numere străzile, urmărind indicațiile pe care le memorase.

Bulevardele erau ridicol de late și de asemănătoare, destul de largi ca să poți mâna o turmă de megadenți. Douăzeci de ricșe-bicicletă puteau merge cu ușurință alături și, cu toate acestea, nu fusese altceva decât o suburbie. Lalji era de-a dreptul uimit când se gândea care fuseseră standardele vieții de pe vremuri.

O ceată de copii îi urmăreau cu privirea din pragul ușii unei case dărâmate. Jumătate din lemnul folosit pentru construcție fusese înlăturat, iar bârnele rămase erau crăpate și se înălțau din temelie ca oasele dezgolite de carne ale unui hoit.

Creo le arătă copiilor pușca cu arc și ei o rupseră la fugă. Se

uită încruntat în urma siluetelor care se îndepărtau.

— Și ce dracu' culegem de-aici? Ai prins un fir către un alt artefact?

Lalji ridică din umeri.

— Ei, haide. O s-o car peste vreo două minute. Ce-i cu secretomania asta?

Lalji îi aruncă o privire.

— N-ai ce să cari. E vorba de un om. Căutăm un bărbat.

Creo exclamă a neîncredere. El nu se osteni să-i răspundă.

În cele din urmă, ajunseră la o intersecție. În centru zăcea un semafor vechi, făcut bucăți. În jurul lui, pavajul era ciuruit de buruienile care creșteau din abundență. Păpădiile își înălțau capetele galbene. În partea opusă a răspântiei se afla o construcție înaltă din cărămidă, ruina unei clădiri publice, încă în picioare, construită din materiale mai rezistente decât scopul căruia îi servise.

O pisică de Cheshire alerga de-a curmezișul întinderii de buruieni. Croe încercă s-o împuște. Greși ținta.

Lalji studie clădirea de cărămidă.

— Ăsta e locul.

Creo mormăi și trase după străfulgerarea altei pisici.

Lalji se apropie de semaforul sfărâmat, într-o doară, curios să vadă dacă putea fi valorificat. Era ruginit. Ocoli încet locul, examinând împrejurimile, căutând ceva destul de valoros ca să fie cărat în josul fluviului. Într-o serie de ruine din vremea Expansiunii se mai găseau încă artefacte prețioase. Găsise firma trustului Conoco{5} într-un loc asemănător, într-o suburbie care urma să fie înghițită în curând de SoiaPRO, cu desăvârșire intactă, părând să nu fi fost niciodată expusă în aer liber, să nu fi fost niciodată obiectul furiei mulțimii din epoca Reducerii Energiei. I-o vânduse unei directoare executive de la AgriGen, pentru mai mult decât un întreg transport de contrabandă de AgroGalor.

Firma stârnise râsul femeii. Și-o montase pe perete, în mijlocul unor artefacte de mai mică importanță din vremea Expansiunii: pahare de plastic, monitoare de computer, fotografii ale unor mașini de curse, jucării viu colorate. Își

atârnase firma pe perete, apoi se retrăsese cu câțiva pași și murmurase că, la un moment dat, aceea fusese o companie puternică... ba chiar o companie globală.

Globală.

Rostise cuvântul cu o sete aproape erotică, holbându-se la polimerii rubinii din care era făcută firma.

Globală.

Preț de o clipă, Lalji fusese izbit de viziunea ei: o companie care aducea energia din cele mai îndepărtate zone ale planetei, vânzând-o, la mare depărtare, într-un interval de ordinul săptămânilor; o companie cu clienți și investitori pe fiecare continent, cu directori care traversau fusele orare cu aceeași nepăsare cu care traversa el aleea, ca să-l viziteze pe Shriram.

Femeia își atârnase firma pe perete ca pe un trofeu de vânătoare, ca pe un cap de megadent și, în clipa aceea, stând alături de reprezentanta celei mai puternice companii energetice din lume, Lalji căzuse brusc pradă tristeții, gândindu-se cât de mult decăzuse omenirea.

Își alungă amintirile și se învârti din nou agale prin intersecție, căutând o urmă a pasagerului său. Printre ruine trecură în goană mai multe pisici de Cheshire, siluete de culoarea fumului, fulgerând sub razele de soare și pierzându-se apoi în umbră. Crep își amorsă pușca cu arcuri și îi împrăștie discurile. O sclipire se stinse, încremenind într-o încâlceală multicoloră, însângerată.

Creo își reamorsă arma.

— Și unde e tipul ăsta?

— Cred c-o să apară. Dacă nu azi, atunci mâine sau poimâine.

Lalji urcă treptele clădirii publice și se strecură printre ușile ei stricate. Înăuntru nu era nimic altceva decât praf, semiîntuneric și găinați. Dădu peste niște scări și urcă până ce găsi un geam spart, prin care se zăreau împrejurimile. Rama ferestrei zăngăni, izbită de o pală de vânt, agățându-i mustața. În văzduhul senin se învârteau două ciori. Dedesubt, Creo își armă pușca și trase din nou înspre licăririle unor pisici de Cheshire. Când își nimerea ținta, se auzeau urlete furioase. În timp ce mai multe

animale scăpau cu fuga, petele de sânge împestriţară buruienişul de pe pavaj.

În zare, periferia suburbiei pierdea deja teren în favoarea culturilor agricole. Nu mai avea mult de trăit. Curând, casele aveau să ajungă sub brazde şi totul urma să fie acoperit cu o pătură fără cusur de SoiaPRO. Istoria localităţii, aşa stupidă şi efemeră cum fusese, avea să se piardă, zdrobită de înaintarea producţiei energetice în expansiune. Din punct de vedere al valorii, nu era nici o pierdere, dar, cu toate acestea, cu gândul la răstimpul şters, o parte din Lalji se chirci. Îşi petrecuse prea multă vreme încercând să-şi reamintească India, aşa cum fusese în vremea adolescenţei sale, pentru ca o astfel de dispariţie să-i facă plăcere. Se întoarse la Creo, coborând scările pline de praf.

— Ai văzut pe cineva?

Lalji clătină din cap. Creo mârâi şi trase într-o altă pisică, ratând-o cu câţiva centimetri. Era un ţintaş bun, dar animalele aproape invizibile erau o ţintă dificilă. Îşi armă puşca şi trase încă o dată.

— Nu-mi vine să cred că aici sunt atât de multe pisici.

— N-are cine să le extermine.

— Ar trebui să le adun blănurile şi să le duc la New Orleans.

— Nu cu barca mea.

Cele mai multe dintre creaturile pâlpâitoare o rupseseră la fugă, înţelegând cu cel fel de duşman aveau de-a face. Creo armă din nou şi luă în bătaia armei o buclă de lumină aflată destul de departe, în josul străzii.

Lalji îl urmărea plin de satisfacţie.

— N-o s-o nimereşti niciodată.

— Fii atent.

Creo ochi cu grijă.

Peste ei căzu, în treacăt, o umbră.

— Nu trage.

Creo schimbă cu repeziciune direcţia armei.

Lalji îi făcu semn cu mâna.

— Stai! E el!

Nou-venitul era un bătrân costeliv, chel – cu excepţia unei borduri unsuroase de păr cărunt şi castaniu – cu falca de jos

îngroșată de mirișteа unei bărbi încărunțite. Era înveșmântat în pânză de sac, din cânepă, iar în adâncul ochilor lui părea să se ascundă o cunoaștere profundă, ceea ce scoase din străfundurile memoriei lui Lalji amintirea unui ***s**adhu*[6] din vremuri apuse, plin de cenușă și având încă alte câteva trăsături comune: părul încâlcit, lipsa interesului față de haine, privirea distantă a unui iluminat. Lalji scutură din cap, alungând amintirea. Ăsta nu era un om sfânt. Doar un om și, pe deasupra, un generuptor.

Creo își îndreptă din nou pușca înspre creatura din depărtare.

— În sud, primesc câte o rață cu cap negru pentru fiecare pisică pe care o ucid.

— Aici n-ai de unde căpăta rațe, spuse bătrânul.

— Da, dar animalele astea sunt o pacoste.

— Nu-i vina lor că noi le-am făcut atât de perfecte.

Bătrânul schiță un zâmbet nesigur, de parcă ar fi vrut să-și pună la încercare mobilitatea feței.

— Te rog. Făcu o plecăciune în fața lui Creo. Nu trage.

Lalji își așeză mâna pe arma lui.

— Lasă pisicile să trăiască.

Creo se încruntă, dar lăsă mecanismul puștii să se destindă, desfășurându-se și eliberând energia cu un suspin.

— Sunt Charles Bowman, zise omul-calorie. Se uită la ei, în expectativă, parcă așteptându-se să fie recunoscut. Sunt gata. Pot pleca.

Gita era moartă, Lalji nu mai avea acum nici o îndoială.

Din când în când, se prefăcuse convins că n-ar fi fost așa. Că ea ar fi putut să aibă parte de o nouă viață, chiar și după plecarea lui.

Dar ea era moartă și el era sigur de asta.

Era unul dintre secretele lui rușinoase. Unul dintre sedimentele vieții, agățat de el ca scaiul, ca un rahat de câine lipit de pantof, care îl făcea să scadă în propriii săi ochi: ca atunci când aruncase o piatră în capul unui băiat, din senin, ca să vadă dacă așa ceva era posibil; sau ca atunci când îngropase semințe în noroi și le mâncase una câte una, prea înfometat ca să le împartă cu oricine altcineva. Tot așa era Gita. Întotdeauna

Gita.

O părăsise, preferase să plece, să trăiască mai aproape de calorii. Iar ea rămăsese pe doc, fluturându-şi mâna în timp ce el înălța pânzele, ea, cea care plătise prețul călătoriei.

Își amintea cum o urmărea în copilărie, luându-se după foşnetul *salwar kameezului*[7] ei când se avânta în fața lui, își amintea părul ei negru, ochii negri și dinți albi, albi. Se întreba dacă fusese într-adevăr atât de frumoasă cum și-o aducea aminte. Dacă pletele negre, unse cu ulei, îi străluceau într-adevăr, așa cum își aducea aminte, când stătea alături de el, în întuneric, spunându-i povești despre Arjuna, despre Krishna, despre Rama și despre Hanuman. Atât de multe se pierduseră. Uneori se întreba dacă își amintea cu adevărat chipul ei, dacă nu cumva îl înlocuise cu cel de pe vreun afiş cu o fată de la Bollywood, unul dintre cele vechi, păstrate de Shriram în seiful din atelierul lui de înfăşurare și ferit cu gelozie de influența contactului cu aerul și cu lumina.

Multă vreme, se gândise că avea să se întoarcă și s-o regăsească. Se gândise că i-ar fi putut face rost de mâncare. Că ar fi putut trimite bani și hrană acolo, pe pământul mănat care nu mai exista acum decât în mintea lui, în visele lui, în halucinațiile din momentele de semitrezie în care îi apăreau deşertul, sari-urile roșii și negre, femeile umblând prin praf, mâinile lor înnegrite și brățările lor argintii, și foamea lor – atât de numeroasele ultime amintiri despre foame.

Își imaginase că ar fi putut s-o aducă pe Gita clandestin, trecând-o peste marea strălucitoare, s-o aducă mai aproape de contabilii care calculau cotele de ardere a caloriilor din întreaga lume. Mai aproape de calorii, așa cum spusese ea, cu atât de mult timp în urmă. Mai aproape de oamenii care păstrau echilibrul stabilității prețurilor, eliminând marjele de eroare, care controlau pieţele energiei, protejându-le față de potopul de hrană. Mai aproape de acei zei mărunți care aveau mai multă putere decât Kali când era vorba de distrugerea lumii.

Dar ea murise între timp, de foame sau răpusă de vreo boală, Lalji nu mai avea nici o îndoială.

Și nu de asta venise Shriram la el? Shriram, care știa mai

multe decât oricine altcineva despre trecutul lui. Shriram, care dăduse peste el după sosirea în New Orleans, care îl recunoscuse drept un compatriot: nu drept un alt hindus stabilit de multă vreme în America, ci drept unul care vorbea încă dialectele din satele abandonate și care își aducea aminte de țara lor, așa cum fusese înainte de gărgărița genopocită, de frunza-buclă și de rădăcinile putrede. Shriram, care își împărțise cu el locul de pe podea când lucrau amândoi în ateliere de înfășurare, primind în schimb calorii, nimic altceva, și simțindu-se recunoscători pentru asta, de parcă ar fi fost ei înșiși niște genopociți.

Bineînțeles că Shriram știuse ce să-i spună ca să-l trimită în susul fluviului. Shriram știa cât de mult își dorea să îndrepte ceea ce era imposibil de îndreptat.

O porniră pe urmele lui Bowman, străbătând străzile pustii și aleile dărăpănate, șerpuind printre resturile de lemn ale clădirilor, jalnice și pline de termite, printre fundații de beton în ruină și printre armături ruginite de oțel, prea nefolositoare ca să fi fost adunate și prea încăpățânate pentru a se fi mistuit cu desăvârșire. În cele din urmă, bătrânul îi strecură printre două caroserii de automobil, goale și mâncate de rugină. Când ajunseră în capătul opus, celor doi li se tăie răsuflarea.

Deasupra capetelor lor unduia un lan de floarea-soarelui. O junglă de frunze late, de dovlecel, le înconjura genunchii. Tulpini uscate de porumb foșneau în bătaia vântului. Bowman se uită peste umăr, le văzu surprinderea și surâsul lui atât de șovăielnic de la început, care părea o simplă încercare, se lăți, cu o încântare scăpată din frâu. Râse și le făcu semn cu mâna, îndemnându-i să-l urmeze, înaintând cu greu printr-o grădină cu flori, buruieni și legume, agățându-și veșmântul rupt de cânepă de tulpinile uscate de varză crescute în neștire și într-o grămadă de vrejuri de cantalup. Creo și Lalji își croiră drum prin încâlceala nesfârșită din jur, de flori purpurii de vinete, de globuri de pătlăgele roșii și de ardei chili portocalii, legănându-se ca niște podoabe. Dintre pălăriile de floarea-soarelui se auzea bâzâitul puternic al albinelor împovărate de săculeți de polen.

Lalji rămase locului, în mijlocul revărsării de plante, și strigă după Bowman.

— Plantele astea nu sunt modificate genetic?

Bătrânul se opri și se întoarse, parcă treierând, ștergându-și de pe față sudoarea și resturile vegetale și rânjind.

— Ei, modificate genetic, asta e o chestiune interpretabilă, dar, nu, nu sunt proprietatea trusturilor caloriilor. Unele sunt chiar niște amintiri de familie. Rânji din nou. Sau se apropie foarte mult de asta.

— Cum de supraviețuiesc?

— A, asta era. Întinse mâna și smulse o roșie. Gărgărițe genopocite nipone, sau bucla. III.b, sau, poate, bacteria *cibiscosis,* sau altceva de genul ăsta? Mușcă din roșie și lasă sucul să i se scurgă pe țepii cărunți ai bărbii. Pe o distanță de sute de kilometri, nimeni nu mai sădește plantele moștenite din bătrâni. Asta e o insulă, într-un ocean de SoiaPro și AgroCalor. care reprezintă o barieră formidabilă. Își studie grădina dus pe gânduri și mușcând din nou din roșie. Acum, după ce ați venit aici, presupun că foarte puține dintre aceste plante vor mai rămâne în viață. Dădu din cap către cei doi. Probabil că sunteți purtătorii unei molime sau a alteia, iar multe dintre aceste rarități nu pot supraviețui decât în izolare. Smulse o altă roșie și i-o întinse lui Lalji. Gust-o.

Indianul studie pielița roșie, strălucitoare. Mușcă din ea și îi simți gustul dulce-acrișor. Rânji și i-o oferi lui Creo, care luă o înghițitură și se strâmbă, dezgustat.

— Rămân credincios față de SoiaPRO.

I-o înapoie lui Lalji, care o termină cu lăcomie.

Pofta cu care o mâncase îi smulse lui Bowman un zâmbet.

— Cred că ești destul de bătrân ca să ții minte cum era mâncarea pe vremuri. Înainte de plecare, poți lua cât de multe vrei. Pentru că oricum or să moară.

Se răsuci pe călcâie și treieră din nou prin grădina luxuriantă, dând deoparte tulpinile uscate de porumb, care trosneau, măturate de mișcările autoritare ale brațelor sale.

Dincolo de grădină zăcea o casă prăvălită, lăsată într-o rână, ca răsturnată de un megadent, cu pereții turtiți și curbați. Panta

acoperișului său era diformă și la baza ei se întindea un heleșteu cu apă rece și adâncă, clipocind de pește. O serie de jgheaburi uzate fuseseră montate ca să conducă apa de ploaie de pe acoperiș în iaz.

Bowman o luă pe marginea acestuia și dispăru, coborând treptele deformate ale unei pivnițe. Când Lalji și Creo ajunseră jos, el folosea deja o lanternă, al cărei bec chior își împrăștia lumina în beci în vreme de arcul își derula cursa. O armă din nou și scotoci prin jur, până ce dădu peste un chibrit și aprinse o lampă. Fitilul ardea deasupra unui strat gros de ulei vegetal.

Lalji trecu în revistă pivnița. Era igrasioasă și aproape goală. Pe podeaua fisurată, de beton, zăceau două saltele de paie. Într-un colț era îndesat un computer, cu carcasa de culoarea mahonului, cu ecranul minuscul scânteind și cu pedala uzată, semn de îndelungată folosință. Lângă unul dintre pereți era înghesuită o bucătărie dezordonată, cu borcane pline cu grăunțe pe rafturi ca de cămară și cu pungi cu legume agățate de tavan, la adăpost de rozătoare.

Bărbatul arătă către un sac de pe podea.

— Uite, acolo e bagajul meu.

— Și computerul? întrebă Lalji.

Bowman se uită la mașinărie încruntând din sprâncene.

— Nu. N-am nevoie de el.

— Dar e valoros.

— Am în cap tot ce-mi e necesar. În mașina aia nu e nimic care să nu fi venit de la mine. Grăsimea mea s-a mistuit transformându-se în cunoștințe. Caloriile mele au acționat pedala, preschimbându-se în evaluări de date. Se posomorî. Câteodată, mă uit la computerul ăsta și mă văd pe mine, micșorându-mă. Cândva, am fost un bărbat gras. Clătină din cap, cu vehemență. N-o să-i simt lipsa.

Lalji dădu să protesteze, dar Creo tresări și își ridică brusc arma.

— Aici mai e cineva.

Lalji o zări chiar în timp ce Creo începuse să vorbească: o fată, ghemuită într-un colț, ascunsă în umbră, o creatură sfrijită, pistruiată, cu ochii cât cepele și părul castaniu, cleios. Cleo își

coborî arma cu un oftat.

Bowman îi făcu semn.

— Ieși de-acolo, Tazi. Ei sunt tipii despre care ți-am spus.

Lalji se întrebă de câtă vreme stătea ea în întunericul pivniței, așteptând. Părea mai degrabă o anexă a subsolului: părul lung și lins, ochii întunecați aproape înghițiți de propriile pupile. Se întoarse spre Bowman.

— Credeam că e vorba numai de tine.

Zâmbetul mulțumit al celuilalt păli.

— O să dați înapoi din pricina asta?

Lalji aruncă o privire către fată. O iubită? Fata lui? O sălbăticiune adoptată? Nu reușea să ghicească. Ea își strecură mâna într-a bătrânului. Bowman i-o bătu ușurel, încercând s-o liniștească. Lalji scutură din cap.

— Ea e în plus. Pe tine, da, am acceptat să te iau. Sunt pregătit să te transport, să te ascund de vizitatorii nepoftiți și de controale. Își flutură mâna către fată. Cât despre ea, nu sunt de acord. E un risc să iei pe cineva ca tine, iar acum vrei să mărești pericolul adăugând-o pe fata asta? Nu. Clătină din cap cu hotărâre. Nu se poate.

— Care e diferența? întrebă Bowman. Nu te costă nimic. Curentul ne duce pe toți. Am mâncare suficientă pentru amândoi. Se duse lângă cămară și se apucă să dea jos de pe rafturi borcane cu fasole, linte, boabe de porumb și orez. Uite, aici.

— Mâncarea noastră e mai mult decât suficientă, zise Lalji.

Bowman se strâmbă.

— SoiaPRO, presupun?

— Nu-i nimic rău cu SoiaPRO, spuse Creo.

Bătrânul îi adresă un zâmbet larg și ridică un borcan cu boabe verzi, plutind în saramură.

— Nu. Sigur că nu. Dar omului îi place diversitatea.

Începu să-și umple sacul cu mai multe borcane, ascultându-le clinchetul când le așeza cu grijă unul lângă altul. Îl surprinse pe Creo pufnind cu dezgust și surâse, devenind brusc afabil.

— Pentru vremuri grele, dacă nu pentru altceva.

Aruncă mai multe borcane cu grâne în sac.

Mâna lui Lalji despică aerul.

— Mâncarea ta nu e o problemă. Fata e o problemă, ea reprezintă un risc!

Bowman clătină din cap.

— Absolut nici unul. Pe ea n-o caută nimeni. Poate călători chiar și la vedere.

— Nu. Trebuie s-o lași aici. Nu vreau s-o iau.

Bătrânul își coborî ochii, uitându-se nehotărât la fată. Ea îi întoarse privirea, trăgându-și mâna dintr-a lui.

— Nu mi-e frică. Pot să mă descurc și singură. Cum am făcut-o și înainte.

Bowman se încruntă, căzut pe gânduri. În cele din urmă scutură din cap.

— Nu. Îl înfruntă pe Lalji. Dacă ea nu poate să vină, atunci nu pot nici eu. Ea m-a hrănit când lucram. Am lipsit-o de calorii ca să-mi continui cercetarea, iar ea avea nevoie de ele. Îi datorez prea multe. Nu le-o las lupilor din locul ăsta.

Își puse mâinile pe umerii fetei și o trase în fața lui, între el și Lalji.

Creo se strâmbă, dezgustat.

— Ce importanță are? Ia-o cu tine. Avem loc berechet.

Lalji clătină din cap. Privirile lui traversară pivnița, încrucișându-se cu ale lui Bowman, țintuindu-se reciproc.

— Dacă ne-ar da computerul? zise Creo. L-am putea considera drept plată.

Lalji clătină din cap cu încăpățânare.

— Nu. Nu-mi pasă de bani. E prea periculos s-o luăm și pe ea.

Bowman izbucni în râs.

— Atunci la ce-ai mai bătut drumul până aici, dacă ți-e frică? Jumătate dintre trusturile de calorii vor să mă ucidă și tu vorbești despre riscuri?

Creo se încruntă.

— Ce tot spune acolo?

Sprâncenele lui Bowman se ridicară a surpriză.

— Nu i-ai povestit asociatului tău despre mine?

Creo se uită de la Lalji la Bowman și înapoi.

— Lalji?

Lalji respiră adânc, cu ochii încă pironiți asupra lui Bowman.

— Se spune că poate sparge monopolul caloriilor. Că poate pirata SoiaPRO.

Creo ezită o clipă.

— Asta-i imposibil!

Bowman ridică din umeri.

— Poate pentru tine. Dar pentru un om experimentat, cu multe cunoștințe? Dornic să-și dedice viața structurilor ADN? Mai mult decât posibil. Dacă cineva vrea să-și ardă caloriile pentru un astfel de proiect, să-și risipească energia făcând statistici și analize de genom, să pedaleze la un computer vreme de milioane peste milioane de cicluri. Mai mult decât posibil.

O înconjură pe fata ciolănoasă cu brațele și o strânse la piept. Îi zâmbi lui Lalji.

— Asta e. Batem palma?

Creo clătină din cap, nedumerit.

— Credeam că te-ai gândit cum să faci niște bani, Lalji, dar asta... Clătină din cap încă o dată. Nu pricep. Cum dracu' o să scoatem bani din asta?

Lalji îi aruncă o privire urâtă. Bowman zâmbi, așteptând cu răbdare. Lalji își stăpâni impulsul de a înșfăca lampa și de a i-o arunca în față – era atât de încrezător în sine, atât de sigur pe el, atât de loial...

Se întoarse brusc și o porni către scară.

— Ia computerul, Creo. Dacă fata ne face vreun necaz, îi aruncăm pe amândoi în fluviu și rămânem, totuși, cu cunoștințele lui.

Lalji și-l aminti pe tatăl său împingându-și deoparte *thali-ul*[8], pretinzând că era prea plin, când *dal-ul*[9] abia dacă păta farfuria din oțel. Și-o aminti pe mama sa, punând o îmbucătură în plus într-a lui. Și-o aminti pe Gita, privind totul în tăcere, își aminti cum își întindeau cu toți picioarele, cum coborau din patul familiei și cum se agitau prin jurul cocioabei, ignorându-l cu ostentație în timp ce își mânca porția suplimentară. Își aminti cum simțea în gură bucățile de *roti*[10], uscate ca cenușa, și cum se silea să le înghită, chiar și așa.

Își aminti cum însămânțau. Stătea ghemuit, alături de tatăl său, în căldura deșertului, cu praful galben înconjurându-i de pretutindeni, îngropând semințele pe care le depozitaseră, pe care le economisiseră deși le-ar fi putut mânca, pe care le păstraseră, deși ar fi putut s-o facă pe Gita să se îngrașe și să fie bună de măritat, iar tatăl lui surâdea, spunând:

— Din semințele astea or să iasă alte sute de semințe noi și atunci o să mâncăm cu toții pe săturate.

— Câte semințe or să iasă? întrebase Lalji.

Și tatăl său râsese și își desfăcuse larg brațele, părând atât de mare și de impozant cu dinții lui enormi și albi, cu cerceii roșii și aurii și cu încrețurile din jurul ochilor, în timp ce striga:

— Sute! Mii, dacă te rogi!

Și Lalji se rugase, la Ganesha, la Lakshmi, la Krishna, la Etani Sati[11] și la Vishnu, se rugase la toți zeii care îi veniseră în minte, alăturându-li-se numeroșilor săteni care făceau același lucru, în timp ce uda semințele mărunte cu apă din fântână și în timp ce le păzea, pe întuneric, pentru ca nu cumva prețioasele grâne să fie scoase din rădăcini în timpul nopții și mutate pe terenul altui țăran.

Stătea acolo noapte de noapte, în vreme ce stelele nepăsătoare i se roteau deasupra capului, supraveghind rândurile de semănături, udându-le, rugându-se și așteptând zi după zi, până ce tatăl său clătinase într-un târziu din cap, spunând că totul era zadarnic. Ba încă și atunci mai sperase, până când, în cele din urmă, se dusese pe câmp și dezgropase semințele una câte una, ca să le găsească deja descompuse, cadavre minuscule, putrezite, adunate în mână. Erau în palma lui, la fel de moarte ca în ziua în care el și tatăl său le plantaseră.

Se ghemuise în întuneric și mâncase semințele reci și moarte, știind că ar fi trebuit să le împartă cu ceilalți și totuși neizbutind să-și stăpânească foamea și să le ducă acasă. Le înfulecase singur, pe jumătate putrezite și pline de noroi: atunci simțise pentru prima oară gustul de PurCal.

În lumina zorilor, Lalji se scăldă în cel mai sacru fluviu din țara lui adoptivă. Se scufundă în Mississippi, în apele lui

nămoloase, curățându-se de povara somnului, spălându-se de necurățenii în fața zeilor săi. Se trase înapoi, pe punte, lucind, ud leoarcă, cu apa picurând din turul indispensabililor ce îi acopereau fundul căzut, cu pielea cafenie scânteind, și se șterse chiar acolo, privind spre malul celălalt, unde soarele în ascensiune împrăștia pete aurii pe suprafața unduitoare a fluviului.

Reuși să se usuce și își puse haine curate înainte de a intra în altarul lui. Arse tămâie în fața zeilor, își puse ofranda de U-Tex și SoiaPRO în fața micilor idoli sculptați înfățișându-i pe Krishna, cu lăuta lui, pe milostivul Lakshmi și pe Ganesha, cel cu cap de elefant. Îngenunche în fața lor, se prosternă și se rugă.

Plutiseră către sud, duși de curent, urmărindu-i cu ușurință meandrele în zilele strălucitoare de toamnă, privind cum se schimba culoarea frunzelor și cum se apropia vremea rece. Cerul senin li se boltise deasupra capetelor, oglindindu-se în fluviu și preschimbând apa mâlosului Mississippi într-o strălucire albastră, într-un drum albastru pe care îl urmaseră mergând întruna către sud, purtați de imensa arteră navigabilă, în timp ce brațele secundare, afluenții și șirurile de barje înlănțuite se îngrămădeau în jurul lor, iar gravitația îi purta pe toți la vale.

Era recunoscător pentru înaintarea lor lină în josul apei. Primele ecluze rămăseseră în urmă și, uitându-se la câinii adulmecători care ignoraseră ascunzătoarea lui Bowman de sub punte, Lalji începuse să spere că puteau avea parte de o călătorie liniștită, exact așa cum pretinsese Shriram. Cu toate acestea, pe zi ce trecea, se ruga mai îndelung și mai fierbinte, în vreme ce patrulele PI-ului goneau pe lângă ei în bărcile lor rapide, și punea mai multă SoiaPRO în fața statuii lui Ganesha, sperând cu disperare că Cel ce Înlătură Obstacolele avea să continue s-o facă.

Când își termină rugăciunile de dimineață, în restul bărcii era agitație. Creo coborî sub punte și începu să se foiască prin cambuza înghesuită. Bowman îl urmă, plângându-se de SoiaPRO și oferindu-i ingredientele moștenite, pe care Creo le respinse cu suspiciune. Pe punte, Tazi stătea pe marginea bărcii, cu o undiță afundată în apă, sperând să prindă în cursă unul

dintre somonii masivi și letargici care înotau prin întunecimea calda a fluviului, izbindu-se din când în când de chila bărcii.

Lalji ridică ancora și își luă locul la cârmă. Barca hurui, pătrunzând în ape mai adânci, cu jouli înmagazinați picurând din arcurile spirale de precizie pe care le deblocase, scurgându-se în flux constant pe măsură ce moleculele se destindeau, una după alta, funcționând fără greș, de la prima spiră până la ultima. Poziționă barca-ac în mijlocul barjelor cu grâne legănate de unde și blocă arcurile, lăsându-și ambarcațiunea purtată de curent.

Bowman și Greo reveniră pe punte în timp ce cel de-al doilea întrebă:

— ... știi cum să cultivi SoiaPRO?

Bowman râse și se așeză lângă Tazi.

— La ce-ar folosi asta? Oamenii PI-ului ar descoperi ogoarele, ar întreba de licență și, dacă nu li s-ar arăta, câmpurile ar arde, ar arde și ar tot arde.

— Atunci la ce ești bun?

Bowman râse și îi răspunse cu o altă întrebare.

— SoiaPRO – care e cea mai valoroasă dintre calitățile ei?

— E foarte bogată în calorii.

Râsul strident al lui Bowman pluti de-a curmezișul apei. Ciufuli părul lui Tazi și schimbară priviri amuzate.

— Ai văzut prea multe panouri publicitare de la AgriGen. „Energie pentru o lume-ntreagă", într-adevăr, într-adevăr. Oh, AgriGen și alții de teapa lor te-ar îndrăgi, probabil, foarte mult. Atât de maleabil, atât de... influențabil. Râse din nou și clătină din cap. Nu. Oricine poate obține plante foarte bogate în calorii. Altceva?

— Rezistă la gărgăriță.

Bowman căpătă un aer mucalit.

— Da, ești ceva mai aproape. E dificil să creezi o plantă care să se lupte cu gărgărița genopocită, cu rugina numită frunza-buclă, cu bacteriile din sol care le macină rădăcinile... atât de mulți paraziți ne dau bătăi de cap acum, atât de multe animale ne asaltează culturile, dar, haide, ce anume ne place nouă, mai presus de toate, la SoiaPRO? La AgriGen, la „oferă energie

pentru o lume-ntreagă”? Arătă către un lanț de barje purtând sigla SuperAroma. Ce face ca SuperAroma să fie atât de perfectă din punctul de vedere al unui președinte de trust? Se întoarse spre Lalji. Tu știi, indianule, nu-i așa? Nu de asta ai bătut atâta drum?

Lalji îi întoarse privirea. Când îi răspunse, o făcu cu voce răgușită.

— Nu se reproduce.

Ochii lui Bowman îi întâlniră o clipă pe ai lui. Zâmbetul i se topi. Își lăsă capul pe o parte.

— Da. Chiar așa, chiar așa. O fundătură genetică. O stradă cu un singur sens. Acum plătim pentru un privilegiu pe care natura ni l-a oferit cândva de bună voie, în schimbul unui foarte mic efort. Își ridică ochii spre Lalji. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-mi închipui. Probabil că ai simțit pe pielea ta, într-o măsură mai mare decât alții, toate estimările optime, efectuate la cerere de contabilii noștri.

Lalji clătină din cap.

— N-ai cum să-ți ceri scuze. Dădu din cap către Creo. Spune-i lui restul. Spune-i ce poți să faci. Ce mi s-a spus că poți să faci.

— Poate că e bine ca unele lucruri să rămână nespuse.

Lalji era de nedomolit.

— Spune-i. Spune-mi și mie. Încă o dată.

Bowman ridică din umeri.

— Dacă tu ai încredere în el, atunci pot să am și eu, nu-i așa? Se întoarse spre Creo. Ai văzut pisicile de Chesire?

Creo scoase un sunet care îi trăda dezgustul.

— Sunt o pacoste.

— Ah, da. Câte o rață cu cap negru pentru fiecare pisică ucisă. Uitasem. Dar ce le face să fie o astfel de pacoste?

— Năpârlesc. Ucid păsări.

— Și? îl îmboldi Bowman.

Creo ridică din umeri.

Bătrânul clătină din cap.

— Și când te gândești că pentru oameni ca tine mi-am risipit întreaga viață, dedicând-o cercetării, și mi-am consumat toate caloriile pentru ciclurile computerului. Zici că pisicile de

Cheshire sunt o pacoste și e adevărat, chiar sunt. Câțiva patroni bogați, obsedați de Lewis Carroll, și ne-am trezit deodată cu ele pretutindeni, împerechindu-se cu pisicile obișnuite, omorând păsări și urlând în noapte, dar, mai presus de toate, progeniturile lor sunt, într-un uluitor procent de nouăzeci și doi la sută, tot pisici de Cheshire, pure, perfecte. Într-o singură clipită din timpul evoluției speciilor, noi am creat una nouă, iar populația noastră de păsări cântătoare dispare aproape tot atât de repede. Un prădător mai mult decât desăvârșit și, mult mai important, unul care se răspândește.

În cazul SoiaPRO, sau al U-Tex, trusturile caloriilor pot să-și breveteze plantele și să se folosească de poliția proprietății intelectuale și de câini sensibilizați care să le recunoască mirosul, dar până și PI-iștii nu pot face nimic mai mult decât să inspecteze atât de multe hectare. Lucrul cel mai important e că semințele sunt sterilizate, sunt ca niște cutii zăvorâte. Unii pot fura câte puțin de ici, de colo, așa cum faceți tu și Lalji, dar, în ultimă instanță, nu sunteți decât o mică cheltuială dintr-un bilanț care abundă în profituri, pentru că plantele nu pot fi cultivate decât de trusturile caloriilor.

Dar ce s-ar întâmpla dacă i-am imprima acestei SoiaPRO o nouă caracteristică, pe furiș, așa cum face un bărbat care se urcă peste nevasta celui mai bun prieten? Ridică mâna, arătând către lanurile verzi, întinse de-a lungul malurilor fluviului. Dacă cineva ar picura polen nelegitim printre aceste bijuterii ale coroanei care ne-nconjoară? Înainte ca trusturile caloriilor să-și strângă recolta și să trimită semințele obținute în lumea-ntreagă, cu flota lor puternică de clipere, înainte ca vânzătorii autorizați să livreze recolta patentată către clienți. Ce fel de semințe s-ar vinde atunci?

Bowman începu să le numere caracteristicile pe degete.

— Rezistente la gărgăriță și la frunza-buclă, da. Foarte bogate în calorii, da, firește. Unice din punct de vedere genetic și, de aceea, nebrevetabile? Afișă un zâmbet scurt. Poate. Dar, mai presus de toate, fecunde. Incredibil de fecunde. Mature, cu un imens potențial reproductiv. Se aplecă spre Creo. Imaginează-ți. Semințe distribuite în întreaga lume de aceiași soți încornorați

care le-au ținut întotdeauna atât de strâns în gheare, toate semințele alea tânjind să se reproducă, tânjind să aibă propriii lor descendenți, puri, mustind, în primul rând, de același polen care a alterat, în prima etapă, bijuteriile coroanei. Bătu din palme. Oh, ce molimă grozavă! Și cum s-ar mai răspândi!

Creo se holbă la el, cu trăsăturile schimonosite într-o expresie care trăda ceva între oroare și fascinație.

— Poți să faci asta?

Bowman râse și bătu din nou din palme.

— O să fiu următorul Jonny Appleseed[12].

***

Lalji se trezi brusc. În jurul lui, fluviul era cufundat într-o beznă aproape desăvârșită. Pe barjele cu grâne străluceau LED-urile câtorva balize cu arc, acționate de curgerea monotonă a apei care se lovea de corpurile lor dizgrațioase. Undele se spărgeau, clipocind, de părțile laterale ale bărcii-ac și de malul de care o legaseră. Ceilalți erau întinși pe punte, alături de el, înfășurați în pături.

De ce se trezise? În depărtare, doi cocoși din sat se provocau unul pe altul, în întuneric. Un câine lătra, stârnit de cine știe ce miros sau sunet nesesizat de oameni, care îi face pe câini să se-nfioare și să-și apere teritoriul. Lalji închise ochii și ascultă unduirea blândă a fluviului și zgomotele din satul îndepărtat. Cu un efort al imaginației, era aproape ca și cum s-ar fi aflat, înainte de ivirea zorilor, într-un alt sat, la mare distanță, într-un sat care nu mai exista de multă vreme.

De ce era treaz? Deschise din nou ochii și se ridică în capul oaselor. Își încordă privirea, străduindu-se să străpungă beznă. Peste întunecimea fluviului apăru o umbră, o pată subtilă, în mișcare.

Lalji îl trezi pe Bowman, scuturându-l și astupându-i, în același timp, gura cu palma.

— Ascunde-te! îi șopti.

Pe deasupra lor trecură lumini. Bowman făcu ochii mari. Se strădui să scape de pături și se târî către cală. Lalji îi puse păturile laolaltă cu ale lui, încercând să ascundă numărul celor care dormiseră pe punte, în timp ce mai multe lumini

strălucitoare fulgerară, alunecând de-a lungul bărcii, părând să-i încleieze ca pe nişte gâze într-un insectar.

Abandonându-şi camuflajul, barca PI îşi deblocă arcurile şi se apropie în grabă. Se izbi de ambarcaţiune, ţintuind-o de ţărm în timp ce câţiva bărbaţi se urcau la bord. Trei bărbaţi şi doi câini.

— Toată lumea să stea pe loc! Ţineţi-vă mâinile la vedere!

Fasciculele orbitor de strălucitoare ale lanternelor măturară puntea. Creo şi Tazi îşi încleştară degetele de pături, dându-le la o parte şi ridicându-se surprinşi în picioare. Câinii adulmecători mârâiră şi se smuciră în lese. Creo se retrase din faţa lor, mergând de-a-ndăratelea, cu mâinile întinse înainte, într-un gest de apărare.

Unul dintre PI-işti îi cercetă pe rând, în lumina lanternei.

— A cui e barca?

Lalji trase aer în piept.

— E a mea. Barca e a mea.

Fasciculul de lumină se îndreptă brusc către el, săgetându-i ochii. Lalji strânse din pleoape.

— Am greşit cu ceva?

Şeful PI-iştilor nu răspunse. Ceilalţi se răsfirară, plimbându-şi razele lanternelor pe suprafaţa bărcii, încoace şi încolo, scoţând în evidenţă oamenii de pe punte. Lalji observă că, în afară de şef, ceilalţi nu erau decât nişte băietani, părând cu greu destul de maturi ca să aibă mustăţi şi barbă. Nişte puştani cu tuleiele abia mijite, cărând după ei puşti cu arc şi purtând echipamente de protecţie care le dădeau ocazia să se fudulească.

Doi o luară către scări, împreună cu câinii, în timp ce un al patrulea sări la bord pe de ambarcaţiunea PI ancorată. Fasciculele de lumină dispărură în măruntaiele navei, aruncând umbre ameninţătoare de pe scara interioară. Creo reuşise cumva să se proptească cu spatele de ascunzătoarea armelor lor cu arc. Mâna i se odihnea, nepăsătoare, alături de mânere. Lalji făcu un pas către căpitan, sperând să împiedice o acţiune impulsivă a lui Creo.

Căpitanul îşi îndreptă lanterna asupra lui.

— Ce faceţi aici?

Lalji se opri, desfăcându-şi mâinile a neajutorare.

— Nimic.

— Nimic?

Lalji se întrebă dacă Bowman reușise să se pună la adăpost.

— Voiam să spun că n-am făcut altceva decât să acostăm peste noapte.

— De ce n-ați acostat la Willow Bend?

— Nu cunosc partea asta de fluviu. Se întunecase. N-am vrut să fiu strivit de barje. Își frânse mâinile. Fac comerț cu antichități. Am căutat așa ceva prin vechile suburbii din nord. Nu e ileg...

De sub picioarele lor se înălță un țipăt care îl întrerupse. Închise ochii, plin de regrete. Mormântul lui avea să fie în fluviul Mississippi. N-avea să mai ajungă niciodată la Gange.

Oamenii PI-ului își făcură apariția, trăgându-l după ei pe Bowman.

— Uitați-vă ce-am găsit! Încerca să se ascundă sub punte.

Bowman se strădui să scape din mâinile lor.

— Nu știu despre ce vorbiți...

— Gura!

Unul dintre băieți îi repezi o bâtă în stomac. Bătrânul se încovoie de durere. Tazi dădu să se apropie de el, dar căpitanul o prinse în brațe și o ținu zdravăn în timp ce lumina trăsăturile lui Bowman. I se tăie răsuflarea.

— Încătușați-l. Îl vrem. Țineți-i în bătaia armei. Toate puștile cu arc se înălțară către ei. Căpitanul îi aruncă lui Lalji o privire amenințătoare. Comerciant de antichități. Aproape că te-am crezut. E generuptor, le spuse oamenilor săi. De multă vreme. Vedeți dacă mai e și altceva la bord. Dischete, computere, hârtii.

— E un computer cu pedală sub punte, spuse unul dintre ceilalți.

— Luați-l.

Peste câteva clipe, computerul era pe punte. Căpitanul își studie prizonierii.

— Încătușați-i pe toți.

Unul dintre băieții de la PI îl sili pe Lalji să îngenuncheze și începu să-l percheziționeze, în timp ce un câine adulmecător mârâia către ei.

— Îmi pare într-adevăr foarte rău, spunea Bowman. Poate e vorba de o eroare. Poate...

Căpitanul țipă pe neașteptate. Lanternele PI-iștilor se îndreptară în direcția sunetului. Tazi îl mușca, era cu dinții încleștați în mâna lui. Căpitanul încerca să se scuture de ea ca de un câine și se străduia să-și elibereze arma cu arc folosindu-se de cealaltă mână. Pentru o scurtă clipă, toată lumea urmări încăierarea dintre fată și bărbatul mult mai solid. Cineva – Lalji avu impresia că era un PI-ist – râse. Pe urmă Tazi fu azvârlită cât colo, căpitanul își scoase arma și se auzi șuieratul ascuțit al unor discuri. Lanternele căzură pe punte și se rostogoliră, aruncând raze năucitoare de lumină.

Alte discuri șuierară în întuneric. Căpitanul apăru în rostogolirea unui fascicul luminos, căzând, prăbușindu-se peste computerul lui Bowman, cu vesta de protecție străpunsă de discuri argintii. El și computerul alunecară către pupă. Din nou întuneric. O împroșcătură. Câinii urlau, fie scăpați din lesă și atacând, fie răniți. Lalji se aruncă pe punte și rămase întins, cu fața în jos, în timp ce discurile metalice zbârnâiau deasupra capului lui.

— Lalji!

Era vocea lui Creo. O armă alunecă pe puntea de lemn. Lalji se târî în direcția sunetului.

Unul dintre fasciculele lanternelor se stabilizase. Căpitanul stătea în capul oaselor, cu dâre întunecate de sânge scurgându-i-se din falcă, în timp ce-și ridica pistolul spre Tazi. Bowman se aruncă în lumină, apărând-o pe fată cu trupul lui. Se încovrigă când îl lovi discul.

Lalji dădu cu degetele de arma cu arc. O apucă, orbește. Mâna i se strânse în jurul ei. Îi acționă pompa și lăsă arcul să zbârnâie. Umbra unuia dintre PI-iști, a unui băiat, era deasupra lui, prăbușindu-se, sângerând, deja mort când atinse puntea.

Se lăsă tăcerea.

Lalji așteptă. Nu se auzea nici o mișcare. Rămase așa, neclintit, impunându-și să respire cu calm, încordându-și ochii ca să străpungă întunericul de dincolo de lumina lanternelor. Oare el era singurul care supraviețuise?

Cele trei lanterne rămaseră, pe rând, fără curent electric, întunericul se închise. Ambarcațiunea PI-ului se lovea ușor de barca-ac. O adiere foșni prin pâlcurile de sălcii, purtând mirosul de nămol al peștilor și al ierburilor. Se auzea cântatul greierilor.

Lalji se ridică. Nimic. Nici o mișcare. Șchiopătă încet de-a lungul punții. Probabil că își scrântise piciorul. Bâjbâi după una dintre lanterne, o găsi după ce îi desluși strălucirea metalică palidă și îi armă arcul. Apoi plimbă fasciculul pâlpâitor pe punte.

Creo. Uriașul băiat blond zăcea mort, cu un disc înfipt în gâtlej într-o baltă de sânge. Nu prea departe de el, Bowman era încins cu un brâu de discuri. Sângele i se prelingea în toate părțile. Computerul lipsea. Căzut peste bord. Lalji se lăsă pe vine alături de cadavre. Oftă. Dezgoli fața lui Creo, îndreptând pletele însângerate. Fusese rapid. Exact atât de iute cum se crezuse. Trei PI-işti în echipament de protecție și câinii lor. Slobozi încă un oftat.

Se auzi un scheunat. Lalji se repezi să îndrepte lanterna într-acolo, temându-se de ceea ce ar fi putut descoperi, dar nu era decât fata, părând nevătămată, târându-se către cadavrul lui Bowman. Scăldată în lumina orbitoare a lanternei, își ridică ochii, apoi îl ignoră pe Lalji și se ghemui deasupra lui Bowman. Suspină, dar își înăbuși plânsul. Lalji bloca arcul lanternei și lăsă întunericul să-i acopere.

Ascultă din nou sunetele nopții, rugându-se la Ganesha să nu mai fie nimeni altcineva acolo, pe fluviu. Ochii i se obișnuiră cu întunericul. Silueta fetei îndurerate, îngenuncheată printre cadavre învălmășite, se desprinse din beznă. Clătină din cap. Atâția morți pentru o idee. Ideea că un om ca Bowman ar fi putut fi de folos. Și acum, o asemenea irosire. Ascultă cu atenție, încercând să distingă zgomote asemănătoare celor care îl alertaseră, dar nu auzi nimic. Se părea că nu fusese decât o singură patrulă, neangrenată într-o acțiune mai amplă. Ghinion. Asta fusese. O clipă de ghinion, întrerupând o succesiune de evenimente favorabile. Zeii erau capricioși.

Șchiopătă către parâmele bărcii-ac și se apucă să le dezlege. Tazi i se alătură, neinvitată, și mâinile ei mici se apucară să

desfacă nodurile cu stângăcie. Lalji se duse la cârmă și deblocă arcurile spirale. Barca tresăltă când elicea mușcă apa și alunecă în bezna fluviului. Lăsă arcurile să acționeze vreme de o oră, irosind joulii, nerăbdător să pună o distanță când mai mare între el și locul omorurilor, apoi cercetă malurile în căutarea unui golfuleț și aruncă ancora. Întunericul era aproape deplin. După ce asigură barca, căută niște greutăți și le legă de gleznele PI-iștilor. Făcu același lucru cu câinii, apoi începu să împingă leșurile de pe punte. Apa le înghiți cu ușurință. Simțea că o asemenea aruncare neceremonioasă era o prihănire, dar n-avea de gând să piardă timpul îngropându-i. Cu ceva noroc, urmau să se ducă la fund, să se dezintegreze, ciuguliți de pești.

După ce oamenii PI-ului dispărură, se opri lângă Creo. Fusese de o iuțeală magnifică. Îl împinse peste bord, dorindu-și să-i fi putut înălța un rug.

Se apucă să spele puntea, îndepărtând urmele de sânge. Luna se înălță, scăldându-i într-o lumină palidă. Fata stătea lângă trupul bătrânului ei însoțitor. În cele din urmă, Lalji, care continua să șteargă puntea, nu mai avu cum s-o ocolească. Îngenunche lângă ea.

— Înțelegi că trebuie să fie aruncat în apă?

Fata nu răspunse. El îi luă tăcerea drept consimțământ.

— Dacă există vreun lucru de-al lui pe care vrei să-l păstrezi, trebuie să-l iei acum.

Ea clătină din cap. Ezitând, Lalji îi puse mâna pe umăr.

— Să fii oferit unui fluviu nu e o rușine. E chiar o onoare să-ți găsești sfârșitul într-unul ca acesta.

Rămase în așteptare. În cele din urmă, fata dădu din cap, încuviințând. El se ridică și trase cadavrul la marginea bărcii. Legă greutățile de el și îi coborî picioarele peste copastie. Bătrânul îi alunecă din mâini. Fata nu scotea nici o vorbă, cu ochii pironiți asupra locului în care Bowman dispăruse sub unde.

Lalji termină de șters puntea. Trebuia să o mai șteargă o dată, după ivirea zorilor, și să curețe cu nisip petele, dar, pe moment, era în ordine. Se apucă să ridice ancorele. O clipă mai târziu, fata era din nou alături de el, ajutându-l. Lalji se așeză la cârmă.

Ce pierdere, cugetă. Ce pierdere cumplită.

Curentul atrase, fără grabă, barca-ac în apele mai adânci. Fata se apropie și îngenunche lângă el.

— O să ne urmărească?

Lalji ridică din umeri.

— Dacă avem noroc? Nu. O să-și închipuie că dispariția atâtor oameni de-ai lor a fost provocată de ceva mai mare decât barca noastră. Acum, când am rămas numai noi doi, nu mai suntem, în ochii lor, decât un peștișor mult prea lipsit de importanță. Dacă avem noroc.

Ea dădu din cap, părând să cugete asupra vorbelor lui.

— Știi, mi-a salvat viața. Acum aș fi fost moartă.

— Am văzut.

— O să plantezi semințele?

— Fără el, care să le prelucreze, n-o să le semene nimeni.

Tazi se încruntă.

— Dar avem atât de multe.

Se ridică și se strecură în cală. Se întoarse trăgând după ea sacul cu provizii al lui Bowman. Se apucă să scoată borcanele: orez și porumb, boabe de soia și grăunțe de grâu.

— Dar asta nu-i altceva decât mâncare, protestă Lalji.

Tazi scutură din cap, cu încăpățânare.

— Sunt ca semințele lui Jonny Appleseed. Nu trebuia să-ți spun asta. El se temea că n-o să ne mai iei cu tine. Că n-o să mă mai iei și pe mine. Dar și tu ai putea să le plantezi, nu-i așa?

Lalji se încruntă și ridică un borcan cu porumb. Grăunțele erau înghesuite una într-alta, sute de grăunțe, nici una dintre ele patentată, fiecare dintre ele o contaminare genetică. Închise ochii și văzu în minte un lan: rând lângă rând de plante verzi, foșnitoare, și tatăl său, râzând, cu brațele larg deschise în timp ce striga:

— Sute! Mii, dacă te rogi!

Strânse borcanul la piept și începu, încet-încet, să zâmbească.

Barca-ac continuă să alunece în josul apei, un rest de epavă plutitoare pe undele fluviului Mississippi. În jurul ei se înghesuiau, neclare, mătăhăloase și întunecate, barjele pline cu grâne, străbătând regiunea fertilă din inima țării și scurgându-se

toate către sud, către porţile New Orleansului; scurgându-se, toate, fără încetare, către întinderea vastă a lumii.

[1] Zeița hindusă a norocului și a prosperității (n. tr.).

[2] Personaj din mitologia hindusă, prinț războinic din epopeea sanscrită *Mahabharata* (n.tr.).

[3] Zeul hindus al înțelepciunii și profeției, cel care înlătură obstacolele (n. tr.).

[4] Festival hindus care celebrează încheierea anotimpului musonic, ținut în octombrie-noiembrie (n. tr.).

[5] CONtinental Oil Company, companie petrolieră americană fondată în 1875.

[6] Ascet considerat un om sfânt în tradiția hindusă (n. tr.).

[7] Veșmânt tradițional din sudul Asiei, purtat în India doar de femei, alcătuit din șalvari și o tunică lungă.

[8] Tavă rotundă pe care se află mai multe boluri mici, conținând diferite feluri de mâncare (n. tr.).

[9] Mâncare indiană din legume (cum ar fi lintea) fierte în abur, cu ceapă și mirodenii (n. tr.).

[10] Pâine nedospită, friptă pe grătar (n. tr.).

[11] Femeie care a murit în 1295 pe rugul funerar al soțului ei și căreia i s-a dedicat un templu din Jhunjhunu, Rajasthan (n. tr.).

[12] American deschizător de drumuri în privința grădinăritului, pe numele său adevărat John Chapman (1774-1845), care a introdus cultura mărului într-o mare parte din Ohio, Indiana și Illinois (n. tr.).